

İşçi kadınlar: Kurtuluş kendi ellerimizde!

Biz kadınlar dünyanın neresinde olursa olsun yeryüzüne geldiğimiz andan itibaren ayrımcılıkla karşılaşırız. Aile içerisinde erkek kardeşlerimiz bizden daha fazla haklara sahip olur. Okul çağına geldiğimizde ya ailemiz bizi “kız çocuğu okuyup da ne olacak” diyerek okula göndermez ya da ailemizin ekonomik gücü kötüyse ilk olarak ailedeki erkek kardeşler okutulur. Böylelikle tüm hayatımız babamıza ve kocamıza bağımlı bir şekilde dört duvar arasında ömrümüzü ve benliğimizi törpüleyen ev işlerini yapmakla geçer. Ev işlerini yapmak biz kadınların doğal görevi olarak görüldüğünden bırakalım bu emeğimizin karşılığını almayı, yaptığımız onca iş, işten bile sayılmaz.

Ailedeki erkeklerin geliri yetmeyince bizler de iş bulmak ve çalışmak zorunda kalırız. İyi bir eğitim alamadığımız için çoğu zaman emek yoğun

işlerde ucuz işgücü olarak kârın tokluğuna çalışmak zorundayız.

Günde 13-14 saat boyunca çok az bir ücretle durmadan çalışıyoruz. Çalıştığımız iş-

yerlerinde ne iş ve işyeri güvenliği ne de sosyal güvencemiz var. Herhangi bir krizde ilk işten atılanlar biz kadınlar olu-

ruz. Bütün sosyal güvencelerden yoksun olduğumuz için hakkımızı aramayız. Çalışırken herhangi bir koruyucu tedbir alınmadığından çok kısa sürede çeşitli hastalıklara yakalanırız. Herhangi bir iş kazasında veya hastalıkta sigortamız olmadığı için tedavi masraflarımızı karşılayamayız ve kaderimizle başbaşa bırakılırız. Çok yoğun bir şekilde sömürülmemiz, bunun karşılığında çok az ücret almamız yetmiyormuş gibi bu kez de maaşlarımız zamanında verilmeyerek açlıkla karşı karşıya bırakılırız. Dinlenme ve yemek molalarımız o kadar kısa tutulur ki henüz yemeğimizi bile bitirmeden tekrar işbaşı yapmak zorunda kalırız. İşverenler bizlerin arasına yeni-
eski işçi, kadın-erkek işçi gibi ayrımcılıklar sokarak diğer işçi arkadaşlarımızla yardımlaşma ve dayanışmamızı engellemeye çalışırlar.

Yukarıda saydıklarımız biz işçi ve emekçi kadınların hangi koşullarda çalıştığımızı gösteren verilerden sadece bazılarıdır. Bunlara bir de işyer-

lerindeki erkek egemen anlayış eklenir. Erkek ustabaşları ya da erkek işçi arkadaşlarımız tarafından aşağılanılır. Erkeklerin kılık kıyafetlerine karışılmazken bizim ne giyeceğimize ustabaşlar karar verir. Biraz açık giyindiğimizde ise çeşitli şekillerde tacize maruz kalırız vs.

Tüm bu baskıların ve sömürü koşullarının biraz olsun hafifletilmesi için birlik olup herhangi bir direniş sergilediğimizde, ya da anayasal hakkımız olan sendika hakkından yararlanmak istediğimizde kendimizi en iyi halde kapının önünde buluruz. Sendikalı olma hakkımız yasada vardır fakat pratikte yoktur. Bu hakkımızın engellenmesi için patronlar devletin yardımını da yanlarına alarak ellerinden geleni yaparlar.

Genel olarak sendikalılık oranı çok düşük olan işçi sınıfı içerisinde kadın işçilerinin sayısı daha da azdır.

Bütün bu anlattıklarımızdan “biz ne yaparsak yapalım, durumumuzda bir değişiklik olmaz” sonucunu mu çıkarmamız lazım? Tabii ki hayır!

Mücadelemize çalıştığımız işyerlerinde bize dayatılan kölelik koşullarına karşı çıkmakla başlamalıyız. Bu mücadelede başarılı olabilmek için tüm kadın ve erkek işçilerin birliği ve dayanışması şarttır. Bu dayanışmayı sağladıktan sonra ancak işyeri güvenliği, ücret artışı, sosyal sigorta, sen-

dika hakkı gibi haklarımız için mücadelede atılabiliriz.

İçinde yaşadığımız erkek-egemen kapitalist sistem biz işçilerin sömürüsü üzerine kuruludur. Patronlar emeğimizi sömürerek, emeğimizin karşılığını vermeyerek karlarına kar katarlar. Bizler bütün gün çok zor şartlarda saatler boyu çalışmamıza rağmen aybaşını zar zor getirirken onlar hiç bir iş yapmadan trilyonları kazanırlar. Onların cebindeki trilyonlar bizim ödenmeyen emeğimizin karşılığıdır.

Bizler insanın insan tarafından sömürülmesine karşıyız. Bu sistemde ise küçük bir azınlık olan zenginler biz milyonlarca emekçiyi sömürmeden yaşayamaz.

Öyleyse mücadelemizi sadece işyerimizdeki koşulların düzeltilmesi ile sınırlayamayız. Başka bir sistem, başka bir dünya daha vardır! İnsanın insan tarafından sömürülmediği, işçi ve emekçilerin baskı ve zulüm görmediği, işçinin kendi efendisi olduğu sosyalist sistem!

Sosyalizm genel olarak ezilen büyük insanlığın kurtuluşu, özel olarak da işçi ve emekçi kadınların bu sömürü sisteminden kurtuluşunun biricik yoludur.

Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir!

Haydi, kurtuluşumuz için örgütlenmeye! Haydi, sosyalizm için örgütlenmeye!